

[Finansministeren.]

indsats her i landet, men også på mange områder kunne bidrage til, at opsparings-tanken kommer ud i større dele af befolkningen. Når vi disse to ting, har vi også fået et væsentligt grundlag for, at vi på længere sigt kan få råd til at videreføre folkepensionen.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

I skrivelse af dags dato meddeler indenrigsministeren, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om sygeplejersker.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om sygeplejersker.*

Dette lovforslag er udarbejdet på grundlag af en betænkning, som i april 1954 blev afgivet af det af indenrigsministeriet nedsatte udvalg vedrørende sygeplejerskemanglen. Udvalget havde allerede i 1949 afgivet en betænkning om afhjælpning af den akutte mangel på sygeplejersker.

De nugældende lovbestemmelser vedrørende sygeplejerskers autorisation og forhold iøvrigt findes i lov nr. 140 af 26. april 1933 om autoriserede sygeplejersker, således som denne lov er ændret ved lov nr. 133 af 30. marts 1942 og lov nr. 286 af 18. juni 1951.

Da disse regler ikke længere kan betragtes som tilfredsstillende på alle punkter, foreslås der en række ændringer i forhold til den hidtil gældende lovgivning.

Det foreslås således, at betegnelsen sygeplejerske — men derimod ikke det at pleje syge — skal være forbeholdt autoriserede sygeplejersker, medens disse under den nuværende ordning kun har eneret til betegnelsen autoriseret sygeplejerske. Endvidere foreslås betingelserne for at opnå autorisation ændret som følge af udvalgets forslag til en omlægning af sygeplejerskeuddannelsen; de nærmere regler for uddannelsen skal gives ved en kgl. anordning.

Endelig foreslås oprettet et sagkyndigt uddannelsesnævn på mindst 5 og højst 10 medlemmer, der skal være rådgivende for

sundhedsstyrelsen i spørgsmål vedrørende sygeplejerskeuddannelsen, og som i samarbejde med sundhedsstyrelsen skal virke for, at uddannelsen kommer til at svare til de krav, der til enhver tid må stilles. I denne forbindelse vil jeg gerne pege på, at udviklingen i de sidste 20 år såvel med hensyn til sygdomsbehandlingen som sygdomsforebyggelsen har medført, at kravene til sygeplejerskerne og til deres uddannelse er blevet betydeligt skærpet; denne udvikling vil utvivlsomt fortsætte fremover.

Ved opbygningen af forslaget til lov om sygeplejersker har man iøvrigt fulgt princippet i loven om udøvelse af lægegerning og loven om udøvelse af jordemodergerning, således at man i de enkelte afsnit præciserer betingelserne for at opnå autorisation, sygeplejerskens pligter, reglerne om tilsyn og straffebestemmelser.

Idet jeg iøvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg blot knytte nogle kommentarer til enkelte af forslagets bestemmelser.

I forslagets § 1 fastslås det, at kun den, der har modtaget autorisation, er berettiget til at udøve virksomhed som sygeplejerske og betegne sig som sygeplejerske. I tilslutning hertil vil jeg gerne understrege, at forslaget ikke udelukker, at mænd bliver uddannet og autoriseret. Man har endvidere fundet, at der som en overgangsregel under visse nærmere angivne betingelser også bør være adgang for mænd, der allerede har gennemgået sygeplejeuddannelse, til at opnå autorisation. Reglerne herom findes i forslagets § 15.

Bestemmelserne i forslagets § 2 om betingelserne for at opnå autorisation er i alt væsentligt udformet på linie med de tilsvarende bestemmelser i loven om udøvelse af lægegerning og loven om udøvelse af jordemodergerning, og det samme gælder reglerne i forslagets § 4 om adgangen til at fratage en sygeplejerske retten til at udøve virksomhed som sådan.

Sammenfattende kan det siges, at hensigten med dette lovforslag er at tilvejebringe bedre rammer for sygeplejerskens uddannelse og for hendes ansvarsfulde gerning.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale forslaget til lov om sygeplejersker til det høje tings velvillige behandling.

Formanden: Folketingets næste møde afholdes i dag kl. 14 med følgende dagsordenen:

1) *Tredie behandling af:*

Forslag til lov om forlængelse af og ændringer i lov om bortsalg af visse brugte personmotorkøretøjer.

2) *Fortsættelse af første behandling af:*

Forslag til lov om folkepension,

forslag til lov om ændring i lov om folkeforsikring. (Vedrørende ændring af fradragreglerne for beregning af alders- og invaliderente og pensionstillæg til invaliderentemodtagere m. v.),

forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg (vedrørende hjælp til enker m. v.)

og

forslag til lov om ændringer i folkeforsikringsloven. (Til gennemførelse af 1. etape af en folkepensionsordning) [af Ragnhild Andersen m. fl.].

Mødet hævet kl. 12³.

26. møde.

Torsdag den 24. november kl. 14.

Formanden: I skrivelse af dags dato meddeler stats- og udenrigsministeren, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring i lov om Det nordiske Råd.

Det er meddelt mig, at det ærede medlem fru *Edel Saunte* ønsker at udtræde af indfødsretsudvalget. Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for Edel Saunte har vedkommende gruppe udpeget *Ravn*, som herefter er valgt.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om Det nordiske Råd.*

I Danmark, ja, i hele Norden, modtog vi med glæde meddelelsen om, at Finlands Riksdag den 28. oktober i år enstemmigt havde vedtaget et forslag fra den finske regering om Finlands tilslutning til Nordisk Råd.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme nærmere ind på den udvikling, der har fundet sted i spørgsmålet om Finlands forhold til Nordisk Råd. Kun vil jeg minde om, at da det nordiske interparlamentariske råd i december 1951 vedtog et udkast til vedtægt for rådet, måtte man konstatere, at Finland ikke mente at kunne tiltræde den foreslåede ordning. Dette — at Finland ikke mente at kunne være med — følte som et savn af alle i Norden, og der blev derfor i vedtægtsudkastet åbnet en mulighed for, at repræsentanter for Finland kunne deltage i rådets arbejde, når det ønskedes fra finsk side.

I den tale, hvormed forslaget til lov om Det nordiske Råd den 7. maj 1952 forelagdes her i tinget, udtalte min forgænger, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, bl. a.:

„Det er med forståelse, men også med beklagelse, at vi ser, at Finland ikke har ment at kunne tiltræde Det nordiske Råd nu. Men det bør ikke føre til, at samarbejdet med vort broderfolk i øst formindskes. Finland har også efter krigen deltaget i det nordiske samarbejde, og jeg tror, at jeg med tryghed kan sige, at der i de øvrige nordiske lande er et stærkt ønske om, at den samhørighed, som hermed er tilkendegivet, bør opretholdes og uddybes.“

Dette ønske er nu blevet virkeliggjort på den lykkeligste måde ved Finlands tilslutning til Nordisk Råd. En væsentlig årsag hertil tror jeg man kan finde deri, at rådet i nøje overensstemmelse med de retningslinier, der blev fastsat i rådets vedtægt, har formået at udføre sit store og betydningsfulde arbejde på en sådan måde, at dette arbejde har vundet respekt og skabt tillid.

Om det forslag, som jeg herved har den